

21. Vår, du skall en gång lifva i vår
 22. Men om du gånge bort, Men bön
 23. Och kan du vad du vill, Men bön
 24. Men du beständigt, Men bön
 25. Du tror ej vara farligt, Men bön
 26. Och du, som lifva i vår, Men bön
 27. Men tänk det blir omvändt, Men bön

14. Till helheten den vacker, Men bön
 15. Och se din lifslust, Men bön
 16. Du, som för brudens lif, Men bön
 17. Men makt den stora, Men bön
 18. Och, som för ditt lif, Men bön
 19. Och om ett rent lif, Men bön
 20. Du armar lifva, Men bön
 21. Och om ett rent lif, Men bön

I Fruar, som i Sverige gå,
 Må barn och blomma fring er stå!
 Men må ni aldrig tycka —
 allväl —
 Slet man det bättre tycka —
 Ni förstår mig väl.
 Ni går för ofta, Ätra Mån,
 Från fru och barn på Fällaren
 Men när ni der ä' glada —
 allväl —
 Far frun nog 'gen sin flada —
 Ni förstår mig väl.

Kostar 2 R. Banco.

GS 2037

Emenne nya och vackra

W i s o r,

Den Första:

Gud lär mig väl att sjunga &c

Den Andra:

Nyårsdönstningar:

I statsmän och I embetsmän, &c:

Begge efter egna behagliga melodier.

N:o 20.

S A L U T,
 J. S. Åkerbloms Boktryckeri,
 1850.

7. Den stähler, som der mjutes, År obestift,
 wellig: Och Gud den ej förstjuter, Som sig vill
 harka dit. Ein nåd han wißt meddelar, Åt hwar
 bortfärdig själ, Men den ej der vill blifwa, Ålre
 oft en Carans råd.

8. Ått rät den fröjd bestrifwa Störstär ej
 menstförrer, Som skall i himlen blifwa, Den
 inre öga sett, Den Jesus oss förwaktwar År all
 sitt lifvande, Ålre wi förstär werden Och hennes
 wäsende.

9. Störrenstull bed och wata, År heligt all-
 war fröjd År eget för och satan Och werdens
 afgrundent, Som dig vill blott förstär Åll affall
 istån Gud, Och stån hans helga lara Och stån
 hans helga bud.

10. Bessita dig i bönen, Åt friden trostaf
 bliff, Der skall wiist söna mōdan nåd du får ewigt
 lif, Ålre du wiill spunden hata, Och all dess stug-
 gelse, Samt werdens lust förstär Och dess för-
 stärlse.

11. Gud i i stragården, Och se hur År
 sus ber, Och se de hēra tårar, Hoppa hans anlete.
 Och blott för werdens spinder Ån måst utstå
 sitt gwal. Åt menstfär der bestina, Och mårst ditt
 stia wal.

12. Den wåg, som Jesus banar, Ån skall
 nödwändigt gå, Åm du till himlalandet Skall
 någån komma st. Ålre de den smal och slipprig
 Och full af stören sat, Men wandra du för sig-
 ligt, Skå stån dig werdens här.

13. Åt ingenting dig leda Stån stälsten
 ill Gud, Åt förtär ej bereda Stånad för hans
 bud: År, bliff din Jesus trogen, Och där ditt
 fört med fröjd, Ån bliff all mera mogen Stör
 himlens glädje-stör.

28. Storbammelften od döden Öfall ewigt
drabba dig, om du ei har i tiden upprigtigt in-
nerlig Wed hierlig ängst nedfaller för nådens
förspall, Och brottet återfallar i Herrens Jesu
namn.

Den Första:

2. Till himmelen den wandrar, Som går
i Jesu spår, Förgångelsen försakar, Att rätta
målet nå. Den kallar jag rätt salig, Som lyder
Jesu röst, Och mot alle ondt och farligt Far Je-
sum till sin tröst.

4. Sälj bort din högfärds kläder, Och
 hwad du annat mer Till nödrorst ej behöfwer
 Och till ditt lif begär. Skift åt en fattig nästa
 Den du ser nödställd gå, Och du en skatt skall
 fåsta Som ewigt skall bestå.

6. Men innan du får komma Till denna stad med fröjd, Skall du allt werldsligt lemna Som ej gör själen nöjd; Ty der af werlden smitadt Skall der ej komma in. Dersför, o meniska, Kassa, Att himlen blifwer din.